

אשר גל

מורן מוזס

אילה אלבאז

דוירחון מקוון לסיפורים קצרים

רסידיה

מה שנשאר קליכרון...

מורז

גיליון 1

דצמבר 2019, כסלו ה'תש"ף

זהבה כלפה

יאיר בן־חור

איהאב חג'ו

חנה קב רוס

גיליון 1

דבר העורכים

רסיסים הוא דירחון מקוון לסיפורים קצרים.

רסיסים עוסק בקרעי זיכרון אישיים, באפיזודות קטנות, כתמיות, של הזיכרון. הוא מוקדש לשברי זיכרון, לפתותי זיכרון, לכשלי זיכרון, ולמה שנשאר בזיכרון האישי ושאינו בהכרח מה שבאמת היה: ריחות, טעמים, צלילים, מגע מרפרף, תמונות חולפות ומראות שנתקבעו.

אנחנו שמחים להציג לכם את הגיליון הראשון ובו 8 סיפורים קצרים של 8 יוצרים. קיבלנו עשרות סיפורים ואין ביכולתנו להכניס את כולם לגיליון אחד ולכן חלק מהם נפרסם גם בגיליונות הבאים.

קריאה מהנה,
עדנה אפק ואלירן דיין

**"רסיסים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם בכל חודשיים.
בכל גיליון יפורסמו 8 סיפורים בלבד.**

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.**

כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בכתב העת.

בין השמשות אשר גל

כשאני מנסה לשחזר את מה שקרה, אני מבין שהדבר התרחש ביום שישי לפני כניסת השבת. אני יודע זאת, כי שמעתי את אימי אומרת יותר מפעם אחת: "שָׁעָם בֵּין הַשְּׁמוֹשׁ", שזה בעברית אשכנזית: "שעת בין השמשות". הייתי בסוף כיתה א. אימי ועוד מספר אנשים, חברי מפלגתה, היו אצלנו בבית. אבי לא היה. יותר מאוחר הבנתי מדוע דאגה שלא יהיה.

לאחר התה והעוגיות ישבה כל החבורה סביב השולחן. הם הפכו כוס והניחו אותה במרכז השולחן. הטקס התנהל ביידיש ואני רושם אותו מזיכרוני.

מאיר, מזכיר סניף המפלגה ביישוב, פתח ואמר: "אנחנו מבקשים ממך אלוהים הגדול היקר ואהוב לקשר אותנו עם רוחו של החבר היקר, שמש העמים וחביב האדם, יוסף וסירינוביץ' סטאלין שהלך לעולמו ונשמתו משוטטת בין שמיים וארץ".

שכבתי במיטתי בחדר הסמוך. עצמתי עיניים ועשיתי עצמי ישן. קולו של הדובר נשמע שוב: "דע לך אבינו היקר שמש העמים, שאנחנו מתגעגעים אליך ומצפים לשמוע את דבריך. אנא תן סימן". לפי הדומייה שהשתררה הבנתי שהאנשים בחדר יושבים ומחכים. "בואו נחזיק ידיים" אמר אחד מהם.

בשקט שהשתרר יכולתי לשמוע את נשימותיהם. לאחר דקה שתיים של שקט, שמעתי את הכוס נגררת על פני השולחן ואת אימי מנסה לקרוא: "זו... זו... זון*?"

כיסאות חרקו וכולם קמו ממקומותיהם. נשמעו צעדים וקול של דלת נפתחת. הקבוצה יצאה החוצה. קמתי מהמיטה וניגשתי אל החלון. במרחק לא רב מהבית עמדה חבורת האנשים והחזיקה ידיים. רוח חמה הסעירה את צמרות העצים שהיטלטלו בשיגעון. אובך סמיך עטף את העולם ומבעד לאובך, אפשר היה לראות במרכז השמיים, שתי שמשות, זו בצד זו. בבת אחת הבריקו ברקים וגשם כבד החל לרדת. האנשים שבחוץ עמדו עוד כמה שניות ואחר רצו לחדר מתנשמים בכבדות. שמעתי את אמי הולכת למטבח ומרתיחה מים בקומקום. הדבר הבא ששמעתי בטרם נרדמתי, היה שתיית תה קולנית ואכילת עוגיות.

דו קיום שביר

חנה קב רוט

המקרה ארע לפני שנים רבות, בדירה שגרתי בה אחרי שעזבתי את הקיבוץ. עמדתי והורדתי כביסה יבשה מהחבל במרפסת הקטנה. הנחתי את הכבסים על כיסא שעמד מתחת לחבל ונותרה עוד חולצה אחת תלויה, אבל אז משהו הסיח את דעתי ויצאתי את המרפסת מבלי להשלים את המלאכה.

למחרת בבוקר גליתי להפתעתי חתולה רובצת על הכיסא מעל ערמת הכבסים וסביבה רוחשים ויונקים גורים בני יומם. התקדמתי לעבר החתולה כדי להתבונן בגורים ולהוריד את החולצה שנותרה, אבל החתולה קימרה את גבה, נשפה נשיפת אזהרה ונופפה מולי ברגל שלופת ציפורניים. "חתולה" אמרתי "ברוך בואך, אל תפחד, אני רק רוצה להוריד את החולצה מהחבל, בבקשה". אבל החתולה לא הבינה עברית ואני לא ידעתי לדבר חתולית וכך, בעודה סומרת כנגדי, נסוגתי ויצאתי.

גם המנחות שהבאתי לה מאוחר יותר, קערית מים וקערית עם גבינת קוטג', לא ריצו אותה. למחרת אמנם נמצאו הקעריות כמעט ריקות וקווייטי שמנחתי התקבלה, אבל היא שבה וקבלה את פני רושפת, נושפת, שלופת ציפורניים.

במהלך הימים גליתי שהיא מעדיפה טונה על פני קוטג', והטונה רככה אותה במידת מה. מדי פעם אפשרה לי להתקרב יותר, לפני שפתחה במופע המאיים. אבל עדין שמרנו על דו קיום חשדני וזהיר: היא חששה לגוריה ואני פחדתי מציפורניה.

איני זוכרת כמה זמן עבר, כאשר בוקר אחד יצאתי למרפסת וגיליתי שהחתולה וגוריה נעלמו. נשארה רק ערימת כבסים מוכתמת וחולצה דהויית שמש, שהתנופפה נפוחת שרוולים ברוח הבוקר.

ביקור בבית אבא

יאיר בן-חור

17 במאי 1996, כ"ח באייר, תשנ"ו

התעוררתי לצלילי נעימות הגשם בשעת בוקר מוקדמת למדיי. מחוגי השעון הראו לי כי השעה ארבע וחצי לפנות בוקר. התריס המוגף נפתח, וכוכב אחרון נמלט מעיני כרוצח שרצח את הלילה. התפתיתי להמשיך לישון. המצע כה רך ועדין היה, עד כי היה טוב לו נשארתי בו עוד שעה ארוכה. אלא שלפתע זה בא אליי, הכה בי כרעם ביום בהיר: היום אני הולך לבקר את אבא.

כיוון שנזכרתי בזה, הקמתי את גופי מעל המיטה וניגשתי אל המטבח. אין לי יום אחד ללא כוס הקפה האהוב עליי בפתח היום. באתי אל ארון המטבח, היכן שמונחת צנצנת הקפה – לא לפני שהרתחתי מים בקומקום החשמלי הישן שאבי קנה לי – והנה הצנצנת ריקה. שכחתי לקנות קפה. עברה חצי שעה ויצאתי אל הגינה שבביתי. הבטתי סביבי וראיתי את מחלק העיתונים על אופניו. נופף לי לשלום, מעייפותי, לא החזרתי לו שלום. צלצול טלפון. מי זה בשעה חמש בבוקר? עד שניגשתי להרים את השפופרת, חדל מלצלצל. חזרתי אל חדרי ליתן דין וחשבון על סדר יומי. שוב נזכרתי: היום אני הולך לבקר את אבא!

ואבא שלי הוא אדם נערץ על הכול – עוזר לזולת ודואג לכל אדם. לעתים היה שוכח לסעוד את עצמו מתוך דאגתו לעניי העיר וקבצניה. אלה גם הכירו לו תודה, ופעם גם הזמינוהו לפאב סמוך, זול, להשתכר. הוא שילם, כמובן, על כל המשקאות המשכרים-משקרים האלה. אני מעריץ אותו. אני רוצה להידמות אליו, אבל קשה להיות כמו אבא. שנתיים עברו מאז ראיתי אותו בפעם האחרונה. חביב היה אליי, אבל זה דבר שבשגרה. יצאתי את ביתי לאחר כל ההכנות, ובפי ברכה לאבי. בכיס מכנסיי כיפה – אבי איש אדוק באמונתו ושומה עליי לכבדו. בשנה שעברה לא ביקרתיו. המצב לא אפשר, לא יכולתי לצאת את ביתי, ונשארתי כלוא בחדרי.

הרחוב שומם, רק ילד קטן ששאלני לשלומי ודרש בשלום אבי, טייל שם. כשהגעתי לבית אבי סוף-סוף הבחנתי באנשים רבים המתכנסים ובאים עד אליו. כמו לאדם המת, שהכול מכבדים את זכרו ובאים לחלוק לו כבוד אחרון בדרכו האחרונה. רגש חם החל להציפני, כולם באו כמו לחלוק כבוד אחרון לאבי. מצאתי לי מקום מסתור מתחת לאיזה גג קטן ורעוע של ביתן להשלכת אשפה. גשם שוטף החל לרדת ורוח אימים איימה להעיפני. כשנפסק הגשם המשכתי בדרכי. הוצאתי את הכיפה מכיס מכנסיי והנחתי על ראשי. פרחים שקנתי בדרכי החבאתי מאחורי גבי, הנה אבא מרחוק רואה אותי, הוא קורא לי לבוא אליו.

ישבתי על חלקת הקבר, הנחתי את זר הפרחים ושכבתי לצדו. אנחנו יחד עכשיו, אבא, באתי לבקר אותך.

אני לא זוכר כלום מהילדות שלי. לפעמים, בעיקר כשיש לי יום לא משהו, אני בכלל לא בטוח שהייתי ילד. אני יודע שזה לא יכול להיות, אבל מנקר לי בראש, שהיה משהו לא טוב בעבר שלי. משהו שאני לא זוכר.

ג'וני היה אומר שאנחנו כמו חברי ילדות, עברנו הכל ביחד. אני לא יודע אם זה נכון, אבל בטוח עברנו משהו ביחד. אני אוהב את ג'וני. ג'וני זה לא השם האמיתי שלו, קוראים לו ברוך אבל ככה הוא התחיל להציג את עצמו אז אני הולך עם זה. ממשיך אפילו עכשיו שניתק בינינו הקשר.

והייתה גם דודה שלי, עידית. טוב, אולי היא לא דודה שלי ממש, אבל זה מה שאמרו לי, היא אמרה, קודם כל. אני עידית ואני דודה שלך עכשיו. היא הייתה די צעירה, אבל ידעה את התפקיד מצוין. הייתה נכנסת לחדר שלי בהתחלה כל בקר, פותחת תריסים, אומרת 'בקר טוב, זמן לקום'. והיית ממש רוצה לקום, בגלל משהו בקול שלה, האמנת לה. גם ג'וני היה שם, אולי היא הייתה דודה שלו גם.

עזבתי. עשיתי דברים, אימנתי ילדים של איזה אוליגרך רוסי, ניהלתי משלוחים, כל מיני. אולי היה לי ג'וב חשוב לפני כל אלו, אני כבר לא בדיוק זוכר. לפעמים נדמה לי שהייתי פעם במקום אחר. אבל לגמרי, לא נגיד בחו"ל. יש רגעים שאני כמעט זוכר את זה.

ג'וני? פה ושם הייתי נפגש איתו. אפילו סידרתי לו עבודה, שומר בדואר. היו לי אז קשרים. זה היה בתקופה שהיינו מתראים די הרבה. אבל תמיד שהייתי איתו, הייתה לי הרגשה שהוא כאילו לא אומר לי משהו. משהו חשוב. הוא כאילו יודע עלי משהו שאני לא יודע. אבל הוא, אם הוא לא רוצה לספר לך משהו, אי אפשר להוציא ממנו. פעם שתינו יחד, כל הלילה, עוברים מבר לבר, טקילות, וודקות, הכל. ואני כל הזמן שואל אותו, תגיד ג'וני, עשיתי לך משהו רע פעם? לא ענה. בסוף מרוב שתייה הוא התעלף. גם על עידית הוא לא רצה לדבר. אף פעם.

את ג'וני לא ראיתי מאז היום ההוא שבאתי לדירה שלו בלילה. הייתי בעצמי קצת שיכור ולא רציתי לחזור הביתה לבד. אז חשבתי שנבלה קצת ביחד. אולי הוא יספר לי מה היה קודם. לפני הכל. אם הוא יודע. אבל הוא שתק. מה שלא אמרתי, הוא עשה את עצמו כאילו הוא לא יודע על מה אני מדבר. הייתי חייב לדובב אותו. ככה קצת בכח. למחרת, כשהתעוררתי, הוא כבר לא היה שם.

חצר אחורית

אילה אלבאז

את סבתא היה אפשר למצוא בגינה ואם לא בגינה אז בחורשה מאחורי הבית. היתה אומרת שזה לא כמו היערות שהיו שם, עם השלג והעצים הערומים, כאן העצים מתפשטים בחן ורק לזמן קצר. אמא תמיד היתה קוראת לה לחזור, בעיקר כשהנכדים מגיעים, שתבוא להיות קצת איתנו, עם החיים. אך היא היתה מסמנת בידה וממשיכה לעקור עשבים שוטים שאיימו לתפוס את מקומם של העצים הגדולים. אני אהבתי ללכת אחרי סבתא לחפש ספוללים, להרים חלזונות ולהתבונן במחוששים הקטנים רגע אחרי הגשם ולהריח את ריח הארז הנפלא שהגיע ישר לאף, ישר. חותך.

ליום הולדת חמש, קצת לפני שהגיעו בני הדודים סבתא לקחה אותי לחורשה והראתה לי את העץ שלי "שמתי אותך ליד דוד שלמה שתהיה חזק כמוהו, גם ברוח וגם בנפש" אמרה ושתקה. אחרי שנים הסבירה שהיתה רוצה לשמוע את הקול הבוטח שלו, קול שהלך ונעלם לא ברור לאן. אבל באותו יום הולדת חמש אני רק ראיתי את העץ הצעיר, זו השנה הראשונה שאפשר לאכול מהפירות ואני רוצה לטעום. ובליטוף של השמש החורפית קטפתי אשכולית. סבתא שלפה סכין וחתכה. התיישבנו מתחת לעץ וברכנו שהחינו, החמיצות שלה כיווצה את קצות לחיי. אני בטוח שראיתי את הלחיים של סבתא מתנוצצות. אבא אמר שסבתא אף פעם לא בוכה ואני ידעתי שזה היה מתוך דמעות האשכולית, רסיסי הזהב שניתזו מהקליפה המתיקו את המרירות שלה.

בכל ביקור שלנו במושב סבתא היתה מספרת לי עוד סיפור על עץ, עם או בלי פירות. במיוחד אהבתי כשסיפרה שפעם ממש ממש מזמן, הרבה לפני שהיא אפילו נולדה, היו שותלים ארז כשנולד תינוק וכשנולדה תינוקת שתלו תורנית. ואני חשבתי על התורנית בגן ולא העזתי לשאול איך אפשר לשתול מישהו בתפקיד, ואיך יחליפו אותה ביום ראשון אם היא נשאת שתולה. אחר כך היא הסבירה שכשהיו מתחתנים היו קוצצים לגמרי את העץ שלה וכורתים גם את העץ שלו ועושים מהם יחד חופה, חופה שבנתה את הבית שלהם שהיה עומד המון שנים.

לפעמים הייתי מתבונן ברימון הרקוב של דודה בלה וחושב איך העץ זורק את פירותיו והיא האדמה, מאכיל את הציפורים ולא את האנשים ואיך גם דודה בלה, שערותיה מלבינות והיא שוכחת לדאוג אך שומרת בתוקף על סבתא בבית או שאולי סבתא בעצם שומרת עליה. כשהיינו מגיעים לזית של סבא, סבתא היתה מלטפת את הקמטים שלו ואז את הקמטים שלה. היא היתה ממששת את הפירות הקטנים ואומרת נחכה לגשם הראשון. וכשקטפנו בעדינות, בלי לנער סבתא אמרה שעם כל פרי נושר גם זיכרון מתוק של סבא ואני רק חיכיתי שכל הזיכרונות האלו יכנסו לתוך צנצנת ויחכו על מדף בארון הרשת שבמרפסת האחורית עד שסבתא תרשה לי לטעום.

הבת הקטנה הסתובבה על בימת בית הכנסת בשכונת נחלאות, לפעמים ירדה בשתי המדרגות, אחזה בעמודי המעקה ושוב טיפסה אותן. בשיער קצר ושמלה בהירה ארוכת שרוולים. הרב ישב במרכז הבימה עם הגב לארון הקודש, מול מספר בנות שהגיעו לפתיחת המדרשה בשכונת נחלאות. הוא הסביר באיזה סדר יש ליטול ציפורניים, קודם ביד שמאל ואז ימין ואז בדילוגים. ואחר שסיים ליטף את זקנו הרחב ובמבט שפוף אמר, שאפשר גם איך שרוצים. כמה מהבנות רשמו את סדר האצבעות. הרב חזר על דבריו. זמן נטילת הציפורניים הוא הוסיף כמו מתעורר, לפני כניסת שבת. ואז יש לנו שבעה ימים, הוא מנה באצבעותיו את שבעת הימים עד לשישי הבא.

המפגש הבא התקיים עם אישתו של הרב - לאה, אישה בהירה ורזה, במטפחת קונוס מנצנץ עם ציציות המתנועעות בהתאם לגופה. היא חזרה בתשובה לפני כמה שנים, כך סיפרה במפגש שנקבע בביתה של אחת המשתתפות. היינו כעשר נשים בתוך הדירה הקטנה, המארכת בעלת קול גבוה ותלתלים קצרים, הזרועות היו ארוכות יחסית לדירה הצרה. היא הזמינה את הבנות להתכבד בשתיה חמה. לקחתי כוס והכנתי לי קפה חם, מעט חלב. השיחה קלחה בין המשתתפות, לא הכרתי אף אחת. לאה ישבה במרכז החדר וסיפרה שחזרה בתשובה אחרי טיול בהודו.

ישבנו סביבה על כיסאות שונים, האור במרכז החדר היה עמום, נורות צדדיות בודדות האירו פינות אפלות, היא ביקשה שנשתף בסיפור אישי. היו צחקוקים, הבחורה המארכת התחילה. היא סיפרה שכשהגיעה ללימודים בירושלים, היא פגשה את משפחת הרב בבית הכנסת, זה היה ערב שבת, היא בתום התפילה, המשפחת הרב חיכתה לאורח ואז חייכה אליה לאה ואמרה בואי, ברוכה הבאה. מאז, כך המשיכה המארכת, הן בקשר הדוק, היא משכה את הסוף של המילה הדוק, כך שכמה בנות צחקו. מישהי סיפרה על סבתא שלה שברכה אותה לפני הנסיעה להודו וכשחזרה מהטיול, הסבתא נפטרה. ולזכרה, היא התחילה להתפלל ולהתעניין בהלכות ובמצוות. הגיע תורי, חיכיתי עד שכולם ירגעו וסיפרתי איך פעם הייתי דתיה ואיך הקפדתי, אבל אז הכל נעלם ממני, ואני מרגישה שאני חיה בלי נשמה. הבנות נותרו שקטות, לאה אמרה שכשאתחזק אז היא תחזור אליי. הנחתי שתגיד שלא יתכן דבר כזה לחיות בלי נשמה, אבל אז רעש של עץ נשבר מילא את החדר. השוברת נבהלה והמארכת אמרה בקול גבוה, זה הכסא הכי אהוב עליי, הוא ממש עתיק, את חייבת לתקן אותו, כן בטח אמרה השוברת. זה לא מעניין אותי, המארכת הרימה את קולה, את תתקני את זה. לאה ניסתה להרגיע את הרוחות. אבל המארכת לא הרפתה, טוב בואו נסיים את הערב היא ביקשה, כבר מאוחר. יצאנו מהדירה אל הרחובות הצרים והמוארים באור צהבהב, כופפתי את הראש והלכתי ממחרת, חסרת נשמה.

חוויות נעימות שאי אפשר לשכוח איהאב חג'ו

* תלמיד כיתה ט בחטיבת הביניים דיר חנא הלומד עברית כשפה שנייה

בתחילת החופש הגדול, כל יום כמעט נסעתי לעראבה כדי ללמוד איך לשפר את עצמי בדביט, וגם בבית, הייתי קורא חומר באנגלית כדי לשפר את עצמי באנגלית.

הגיע היום שאנחנו טסים בו, הגיע השמונה עשר ביולי ואני כל כך שמח, זו הפעם הראשונה שאני נוסע לחו"ל בלי ליווי הורים, אף אחד לא יאמר לי מה לעשות ומה לא לעשות, אני אהיה חופשי. כשהגענו להולנד, נסענו באוטובוס מאמסטרדאם להאג כי הייתה לנו תחרות שם, היו לנו שלושה ימים של חופש בהתחלה. ביום הראשון בהאג, הגענו בהתחלה למלון מפואר מאוד שהתחרות התקיימה בו, החדר שלנו היה הכי מסוכן. הוא היה מול חדר המורות, זה אומר שאם נעשה רעש, יהיה להן כל כך קל לשמוע אבל היינו כל כך זהירים, עד כדי כך שהיינו 'פרופשינל'.

פעם המורה הסתובבה בין החדרים כדי לגלות איפה מקום הרעש, החדר הראשון היה חדר הבנות, אחרי שהיא יצאה, חברה שלנו מעראבה, שלחה לנו ס.מ.ס להיות זהירים, והודיעה לנו שהמורה עושה סיבוב בין החדרים. בחדר שלנו היה מוחמד והוא הצליח להתחבא לפני שהמורה באה, היא חיפשה בכל מקום אבל היא שכחה לחפש מתחת למיטה. אחרי שהיא יצאה, מוחמד הלך לחדר שלו, אבל המורה החליטה להפסיק לחפש. ניסינו לבקש ממוחמד לבוא עוד פעם אבל הוא החליט להישאר.

התחרות התחילה והיינו חייבים לכתוב על נושא אחד מתוך שישה נושאים, וגם לעשות שלושה דביטים ומבחן אמריקאי. בדביט הייתי עם הקבוצה שלי: פהים ותיא - נגד שלושה מתמודדים ממדינות אחרות ומולנו שלושה שופטים ממדינות שונות. זה היה קשה להיות ראשון הדוברים כי אין לך זמן לדעת מה לכתוב וגם הלחץ נוראי, אבל הצלחתי לדבר בצורה יפה. ביום השני היה לנו מבחן טריוויה, זה מבחן שהשאלות מופיעות על מסך ענקי ויש תשובות ואנחנו חייבים ללחוץ על שלט כדי לבחור בתשובה הנכונה, היום שאחריו היה יום של כיף, אנחנו יכולים לעשות מה שבא לנו, ובערב נערכה מסיבה לקבוצה אחרת של המתמודדים והיינו שותפים כמובן. ביום שאחריו הגיעו התוצאות. זה נכון שלא הצלחנו להגיע לשלב הגמר בו אפשר להמשיך את התחרות ולנסוע לארצות הברית, אבל זכיתי בשתי מדליות, הייתי שמח כי שתי המדליות האלה היו כתוצאה מהצלחתי בדביט ובכתיבת חיבור. שני דברים שהשקעתי בהם יותר מכל דבר אחר.

וכך הסתיימה התחרות ונגמר גם הטיול.

חוויות נעימות בדרך לפרומיסטה מורן מוזס

את רוב השיחה לא הבנתי, רק קטעים שהוא בחר לתרגם.
כמו: היא שואלת מה קרה לך ברגל?
או: היא אומרת שיש לך עיניים יפות;
ו: אני מסכים.

את רוב האבסורד לא תפסתי, רק את מה שהיה סביר במידה.
כמו: איך נפצענו שנינו ליד אותה כנסייה;
או: כמה טוב שהשגנו טרמפ לפרומיסטה;
ו: קורה שהחיים משתבשים לטובתך.

את רוב הסיפור לא שמרתי, רק את מה שהעזתי לכתוב.
כמו: איך נסעתי אליו ליום שנמשך כמעט חודש;
או: כמה צחקנו על אותה עיר ספרדית עייפה;
ו: מתי ליווה אותי חזרה לרכבת, והסתובב עוד לפני שהדלת נסגרה.

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים
ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.**



חפשו אותנו גם בפייסבוק:
/rsisim.magazine

מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין
עיצוב גרפי: אלירן דיין